Pregaria.cat

Entrada

Com marca la catifa vermella

Fins a arribar a la porta on hi ha la catifa vermella el Sr. XX és ben normal. S'ha alçat del llit com tothom, amb les moltes ganes de dormir més, s'ha dutxat, afaitat, ha parlat sol baixet amb un punt de mal humor, s'ha pres el cafè amb llet a tota bufa... i cap al "Centre". (El "Centre" és semblant a aquell que explica Saramago a la seva novel·la "La caverna"). Fins aquí el Sr. XX és com un de tants, un ciutadà com ho som la majoria avui.

Quan XX ha vist la catifa vermella, un canvi radical ha modificat la seva consciència i ha envaït tot el seu ésser. Cal saber que, per entrar a aquella mansió oficial, s'ha de trepitjar la catifa vermella. El personal entra per la porta de servei. Només els importants tenen el privilegi de trepitjar-la quan entren o surten. És una catifa llarga, que poc a poc va envaint la ment del trepitjador i el va convencent que és una persona diferent dels altres, molt millor, molt més intel·ligent, amb capacitats de decisió; en fi, d'aquells que encerten quan tothom acostuma a equivocar-se.

Possiblement, avui també XX serà insuportable, i el seu aire de superioritat el farà profundament antipàtic. Ningú li dirà, naturalment. És que ha trepitjat la catifa i la distància és la distància per a tots els que trepitgen altres elements, potser ja de bon matí.

Podria avui preguntar-me honradament si a la meva vida també hi ha alguna catifa vermella? I si ho preguntés a una bona amiga, o un bon amic amb el que la catifa encara no ens hagi distanciat massa?

(Ampliació: Mateu 23, 23-24).

- Ai de vosaltres mestres de la llei i fariseus hipòcrites.
- Pagueu el delme de la menta, del fonoll i del comí
- Heu abandonat les coses més fonamental de la Llei,
- La justícia, la misericòrdia, la fidelitat.